

Arrest

nr. 193 285 van 6 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. VAN ISTERDAEL en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een soennitische moslim en bent afkomstig uit al-Yusufiya, provincie Bagdad. U was student en bent ongehuwd. U verblijft in België met uw halfbroer a.(...)-G.(...)M.(...)H.(...) H.(...) (CGVS ref. X, OV nr. X) en diens echtgenote a.(...)-G.(...)F.(...)F.(...) H.(...) (CGVS ref. X, OV nr. X).

U verklaarde dat u op 6 oktober 2015 ontvoerd werd door een sjiiitische militie, Asa'ib Ahl al Haq (AAH). U was onderweg van huis naar school toen u gecontroleerd werd bij een officieus checkpoint van de militie. De militieleden vroegen uw identiteitskaart en wilden u meenemen. U verzette zich en werd

geslagen door een militielid met de achterzijde van een pistool. U werd in een van hun auto's gezet en geblinddoekt. Vervolgens werd u opgesloten in een kamer ergens in een verlaten huis nabij al-Mahmoudiya samen met nog twee andere personen, een oudere man en een jongen die u kende van op school. Tijdens de vasthouding werd u veelvuldig geslagen door de militieleden. U werd ondervraagd en uitgescholden door de verantwoordelijke van de militie, A.(...) S.(...). De volgende dag, op 7 oktober 2015, werd u terug geblinddoekt en weggebracht. Aan de weg nabij het ziekenhuis van al-Mahmoudiya werd u vrijgelaten in ruil voor losgeld. Nadat het losgeld betaald werd door Z.(...) a.(...)-A.(...), een medewerker van A.(...)a.(...)-A.(...), werd u naar de overkant van de weg gebracht en overgedragen aan Z.(...). Z.(...) bracht u naar huis. U had over uw ganse lichaam blauwe plekken en u voelde zich erg slecht ook op mentaal vlak, u was erg moe. Uw broer M.(...)zag hoe u eraan toe was en ging naar de apotheek. Hij beschreef er uw verwondingen aan de dokter en kreeg pijnstillers en zalf mee. U werd daarmee verzorgd door uw familie. Uw broer M.(...) ging diezelfde dag ook langs bij A.(...)a.(...)-A.(...), die bemiddeld had voor uw vrijlating, om hem te bedanken voor zijn hulp. Toen uw broer terugkeerde van zijn bezoek aan A.(...)a.(...)-A.(...) was hij overstuur en besloot hij dat jullie moesten vertrekken. Die avond verlieten jullie al-Yusufiya en gingen jullie naar het huis van uw zus in al-Dora, Bagdad. U bleef vier dagen in Bagdad. Op 12 oktober 2015 vertrok u naar Turkije samen met uw broer M.(...)en uw schoonzus F.(...). Ondertussen had uw schoonzus vernomen van een buurvrouw dat jullie woning beschadigd werd. Onbekende personen waren binnengevallen en hadden jullie huis en inboedel beschadigd. Vanuit Turkije reisde u door via Griekenland, Macedonië, Servië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland tot u België bereikte op 3 november 2015. Op 4 november 2015 diende u samen met uw halfbroer en uw schoonzus een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw origineel paspoort afgeleverd te Bagdad op 9 augustus 2015, uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad op 3 juli 2013, uw originele bewonerskaart, het politioneel dossier in verband met uw ontvoering opgesteld op 6 oktober 2015, twee kopieën van badges van de Sahwa van uw broers A.(...) en S.(...), twee artikels van een nieuwswebsite over de algemene situatie in Irak, en twee documenten die uw reisroute staven (Griekenland en Servië).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u ontvoerd werd en terug vrijgelaten werd tegen losgeld. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw ontvoering wat volgens u de directe aanleiding vormde van uw vertrek uit Irak. Er werden meerdere discrepanties en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw halfbroer M.(...):

Zo verklaarde u dat u op 7 oktober 2015 naar huis gebracht werd door Z.(...) a.(...)-A.(...). Er kwam geen dokter bij jullie langs om u te onderzoeken. Toen uw broer zag hoe u eraan toe was, ging hij zelf naar een apotheek, beschreef daar aan de dokter welke verwondingen u had en kwam terug met medicatie, pijnstillers en een zalf voor uw blauwe plekken. (CGVS gehoorverslag 10 januari 2017, hierna CGVS2, pg 6) Uw broer M.(...) verklaarde echter dat een neef aan vaderskant die dokter is, naar jullie thuis kwam die dag en u onderzocht heeft. Hij vertelde ook dat hij u meenam naar de apotheek, waar een verpleger genaamd A.(...) H.(...), uw wonden reinigde en u medicatie gaf, namelijk antibiotica en een zalf voor de blauwe plekken. (gehoorverslag 15/31986, 10 januari 2017, pg 5 en 6) Deze verschillende versies vallen geenszins te rijmen met elkaar. Ook al zou u gewond geweest zijn en mentaal vermoeid door de ontvoering en de mishandeling, dan nog kan het u toch niet volledig ontgaan zijn of u al dan niet door een dokter werd onderzocht en of u al dan niet meeging naar de apotheek met uw halfbroer M.(...).

Uw verklaringen over de som losgeld kwamen evenmin overeen met deze van uw halfbroer M.(...). Toen u gevraagd werd waar het losgeld vandaan kwam, zei u dat uw broer de volledige som losgeld van 8000 dollar betaald heeft en dat hij dit geld thuis liggen had op het ogenblik van uw ontvoering. U zei dat hij een auto verkocht had, waarna u ontvoerd werd. (CGVS2, pg 5) M.(...) stelde daarentegen dat hij niet de volledige som onmiddellijk ter beschikking had thuis. Hij zou zo'n 6000 dollar gehad hebben en voor de rest van het geld kon hij terecht bij een oom aan vaderskant, die hij dan later terugbetaalde. Voor zijn vertrek uit Irak, verkocht hij een auto, waarna hij de mensen terugbetaalde. (gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5) Toen uw broer erop gewezen werd dat u iets anders gezegd had, zei hij dat u gewoon student was en niet betrokken was bij jullie financiële zaken (gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5).

Dit vormt geen verklaring voor de uiteenlopende verklaringen. Indien u niet op de hoogte zou zijn geweest van de oorsprong van het losgeld en de financiële zaken van uw halfbroer, kon u dit aangegeven hebben toen u ernaar gevraagd werd, u gaf echter gewoon een andere versie dan deze van uw halfbroer.

Daarnaast bleken uw verklaringen over de afwikkeling van het dossier bij de politie af te wijken van deze van M.(...). U wist dat uw broer klacht had ingediend op de dag van de ontvoering en legde een kopie van deze klacht neer ter staving van uw asielaanvraag. U bleef eerst vaag over het eventuele daaropvolgende contact met de politie. U zei eerst dat er geen contact meer was met de politie na uw vrijlating. De politie zou wel geweten hebben dat u vrij was, dat er losgeld betaald werd en dat er geen probleem meer was. U wist niet hoe de politie dit wist en voegde dan toe dat uw halfbroer de politie contacteerde of inlichtte dat u vrij was. Vervolgens bevestigde u nogmaals dat uw broer de politie verwittigde nadat u vrijgelaten was. (CGVS2, pg 4) M.(...) stelde daarentegen dat hij de politie niet op de hoogte bracht van uw vrijlating. Hij dacht dat de politie niet wist dat u vrij was, omdat hij meteen vertrokken was. Vervolgens zei hij dat de politie het zeker al wist, in het kantoor via vrienden ofzo, maar dat hij geen officiële stap genomen had en hen niet ging verwittigen. (gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 4) Ook hier kon uw halfbroer geen enkele verklaring geven voor jullie tegenstrijdige verklaringen.

Ten slotte gaven u en uw halfbroer een andere versie van de feiten in verband met het optreden van de getuige bij de ontvoering, een buur genaamd F.(...). U verklaarde dat niemand tussenkwam toen u gecontroleerd werd door de militie bij het officieuze checkpoint. Niemand probeerde u te helpen en voor u op te komen. Volgens u durfde niemand zoiets te doen omdat ze anders zelf riskeerden ontvoerd te worden. Enkel een machtige persoon zou de ontvoerders durven aanspreken, maar F.(...) was een gewone burger. (CGVS2, pg 3) U kon de naam van de tweede getuige, een eigenaar van een geldwisselkantoor/electrozaak en kennis van uw familie, niet geven (CGVS2, pg 3). Uw verklaringen hieromtrent vallen niet te rijmen met de inhoud van het politiedossier (getuigenis van F.(...) bij al-Mustafa politiekantoor) en hetgeen uw halfbroer M.(...) erover vertelde. Uit de vertaling van de verklaring van deze F.(...) blijkt namelijk dat hij twee maal probeerde tussen te komen. Eerst alleen en vervolgens nogmaals samen met de eigenaar van het wisselkantoor. Uw halfbroer M.(...) kon wel de naam geven van de eigenaar van het wisselkantoor en verklaarde eerst dat niemand kon tussenkomen, waarna hij dan stelde dat F.(...) wel probeerde tussen te komen en dat de beiden getuigen vervolgens samen probeerden om u los te krijgen. (gehoorverslag 15/31986, 10 januari 2017, pg 3) Hieruit blijkt dat u de inhoud van de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas niet goed kent, aangezien u kennelijk de getuigenis van F.(...) niet gelezen heeft. Toen u erop gewezen werd dat uw verklaringen over F.(...) niet overeen stemden met de inhoud van zijn getuigenverklaring zei u dat de documenten bij uw broer waren en dat u las dat F.(...) als getuige optrad. Nogmaals gevraagd of u dan niet wist dat hij iets probeerde te doen voor u zei u dat u toen niet bewust was en dat u hem misschien niet gezien hebt (CGVS2, pg 9). Het lijkt goed mogelijk dat iemand die in de door u beschreven situatie verkeerde - bij een checkpoint bemand door zo'n vijftien militieleden, ondervraagd en geslagen - niet alles kan opgemerkt hebben wat rondom gebeurde en of anderen hierbij tussenkwamen. U kon dit echter op eenvoudige wijze vernomen hebben, via de getuigenverklaring van F.(...). U legde deze immers zelf voor ter staving van uw asielrelaas. Dat de documenten bij uw broer zaten, vormt geen verklaring. Jullie reisden samen en verblijven sinds jullie aankomst in België ook op hetzelfde adres, waardoor u ruimschoots de gelegenheid had om grondig de documenten door te nemen die u ter staving van de ontvoering wilde voorleggen op het CGVS. Het feit dat uw verklaringen en de inhoud van de documenten die u voorlegt niet overeen stemmen, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er dient nog opgemerkt te worden dat u aanhaalde dat u mentaal vermoeid bent door wat er gebeurd is en dat u soms nare dromen hebt of snel boos wordt en niet meer met uw familie wil spreken (CGVS2, pg 6). U legde geen medisch attest voor waaruit blijkt dat uw mentale toestand een invloed zou hebben op uw verstandelijke vermogens en uw geheugen. U zei dat u niet behandeld wordt in België, u wenst geen medicatie te nemen en u probeert zich bezig te houden met school en integratie (CGVS2, pg 6). Noch bleek tijdens de gehoren dat u veel moeite had om over de ontvoering te spreken. U gaf vlot een gestructureerd en gedetailleerd overzicht van wat er allemaal gebeurd was met betrekking tot uw ontvoering (CGVS gehoorverslag 1 december 2016, pg 4 en 5). Vervolgens gaf u ook tijdens beide gehoren vlot antwoord op de verschillende vragen over uw asielrelaas. Uw loutere verklaring dat u mentaal vermoeid bent en soms nog psychische gevolgen zou ondervinden door de ontvoering, volstaat geenszins om de opvallende tegenstrijdigheden met uw halfbroer M.(...) op te heffen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van de ontvoering, namelijk het politiedossier (aangifte ingediend door uw halfbroer en getuigenis van F.(...)), kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Zoals hierboven reeds werd aangegeven kende u ten eerste de inhoud van deze documenten niet goed. Ten tweede kan aan documenten slechts een bewijswaarde gehecht worden indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval was. Bovendien blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Irak sprake is van een grootschalige documentenfraude en dat er tal van vervalsingen circuleren. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat in de weigeringsbeslissing die ik ten aanzien van uw halfbroer a.(...)-G.(...) M.(...) H.(...) H.(...) (CGVS ref. X, OV nr. X) nam verder nog het volgende werd gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen blijkt dat de ontvoering van uw halfbroer Y.(...) u er toe noopte Irak te verlaten. Daarnaast vreest u verdere problemen met H.(...) A.(...), die uw fabrieksterreinen in beslag nam. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de ontvoering van Y.(...), wat volgens u de directe aanleiding vormde van uw vertrek uit Irak. Er werden meerdere discrepanties en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw halfbroer Y.(...). Ook bleken de verklaringen van Y.(...) tegenstrijdig met de documenten die u voorlegde ter staving van deze ontvoering. Voor een uitgebreide weergave van deze vaststellingen, wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die ten aanzien van uw halfbroer genomen werd door het CGVS (a.(...)-G.(...) Y.(...) H.(...)H.(...), CGVS ref. X):

(zie supra)

U verklaarde Irak eveneens verlaten te hebben omdat u H.(...) A.(...) vreest, die uw fabrieksterreinen onrechtmatig in beslag nam. U verklaarde dat H.(...) A.(...) deze terreinen in bezit wou krijgen omdat ze goed gelegen zijn, namelijk vlak bij zijn woning en om controle te krijgen over de regio die als toegang tot Bagdad beschouwd wordt (CGVS gehoorverslag 10 januari 2017, hierna CGVS2, pg 10 en 11). H.(...) A.(...) was echter niet bereid de vraagprijs te betalen en deed een aanbod voor ongeveer een kwart van de werkelijke waarde, wat u uiteraard niet kon aanvaarden (CGVS2, pg 10), waarna hij er dan voor opteerde de terreinen gewoon in gebruik te nemen zonder uw toelating en zonder verkoopovereenkomst. U stelde expliciet dat het hierbij geen rol speelde dat u een soenniet bent en H.(...) A.(...) een sjiit (CGVS2, pg 11). Het gaat hier dus om een gemeenrechtelijke aangelegenheid, namelijk een criminele figuur die onrechtmatig uw terreinen in beslag nam. Verder verklaarde u dat u geen juridische stappen kon ondernemen, omwille van de machtspositie van deze H.(...) A.(...) in de regio. Zijn vader was namelijk voorzitter van de gemeenteraad van al-Rasheed, de plaats waar de terreinen gelegen waren, waardoor u in een zwakke positie zat. Ook hier bleek niet uit uw verklaringen dat er redenen waren die verband houden met de vluchtelingenconventie, die invloed hadden bij de pogingen die u ondernam om de zaak op te lossen. U schakelde een neef van A.(...), een officier bij de politie, in om te bemiddelen, helaas zonder resultaat (CGVS2, pg 9 en 10) en u trachtte een klacht in te dienen, maar de lokale politie weigerde deze te registreren uit angst voor represailles van H.(...) A.(...) (CGVS2, pg 10), een reden die in feite niets met u persoonlijk te maken heeft. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat uw problemen met H.(...) A.(...) vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Uw verklaringen over de problemen met H.(...) A.(...) konden overigens niet overtuigen. U slaagde er niet in consistente verklaringen af te leggen over de figuur van H.(...) A.(...). Zo stelde u in het eerste gehoor dat hij tot de sjiitische militia Jaysh al Mahdi behoorde (CGVS gehoorverslag 1 december 2016, hierna CGVS1, pg 14). Tijdens het tweede gehoor zei u dat hij onafhankelijk opereerde met een bende criminelen onder het mom van de PMU, maar dat hij niet tot een specifieke militia behoorde (CGVS2, pg 11). Toen u erop gewezen werd dat u bij het eerste gehoor gesteld had dat hij wel tot een specifieke militia behoorde, paste u uw verklaring aan en zei u dat hij tot

Kata'ib Hezbollah behoorde, omdat die meest aanwezig was in uw regio en vermeldde u Jaysh al Mahdi niet (CGVS2, pg 13). Gevraagd waarom u dan eerder zei dat hij niet tot een specifieke militie behoorde, gaf u een algemene uitleg over de milities die bepaalde personen vogelvrij of paria verklaren om geen verantwoordelijkheid voor die persoon te moeten dragen (CGVS2, pg 14), wat geenszins verklaart waarom u dergelijke inconsistente antwoorden gegeven had. Indien het zo zou zijn dat H.(...) A.(...) lid is geweest van verschillende milities, kon u dit immers aangegeven hebben op het moment dat u expliciet gevraagd werd of hij tot een militie behoorde. Daarnaast verklaarde u dat H.(...) A.(...) een officierspositie verkregen had en dat hij een uniform droeg met een insigne dat volgens u geen betekenis had, maar u kon niet zeggen of hij werkte voor het ministerie van binnenlandse zaken of dat van defensie (CGVS2, pg 11). Indien u werkelijk ernstige problemen had met deze man, zou toch verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van zijn functie en positie. Er rezen eveneens twijfels bij uw verklaringen over de fabrieksterreinen, doordat u stelde dat de vader van H.(...) A.(...), die voorzitter was van de gemeenteraad, inmiddels overleden is, maar dat u niet wist wie zijn plaats had ingenomen, wat nochtans van groot belang zou zijn voor u. Indien H.(...) A.(...) geen bescherming meer zou genieten via zijn vader, zou u mogelijk via de nieuwe voorzitter van de gemeenteraad iets kunnen ondernemen om uw grond terug te krijgen. Dat u in uw situatie niet naging wie de plaats in nam van de vader van H.(...) A.(...), roept dan ook vragen op. U kon deze informatie hoogstwaarschijnlijk via eenvoudige navraag bij uw contacten in de regio, of via uw advocaat in Irak, verkregen hebben, maar u ondernam kennelijk zelfs geen poging. Voorts dient opgemerkt te worden dat uw vrouw amper iets kon vertellen over de figuur van H.(...) A.(...) en het probleem met de fabrieksterreinen. Zo wist ze niet hoeveel de gronden waard zouden zijn, hoe groot de terreinen zijn, of u een advocaat inschakelde of niet voor de verkoop, of u het probleem via politie en/of connecties probeerde op te lossen of niet, welke job H.(...) A.(...) had en of H.(...) A.(...) tot een bepaalde groepering behoorde of niet (CGVS gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 3 en 4). Uw echtgenote slaagde er ook niet in eenduidige verklaringen af te leggen over de situering in de tijd van de inbeslagname van de terreinen. Tijdens het eerste gehoor bleef zij uitermate vaag hieromtrent en stelde zij dat de grond in beslag werd genomen nadat jullie vertrokken waren en 'ongeveer' nadat jullie naar België vertrokken waren (CGVS gehoorverslag X, 1 december 2016, pg 6). Tijdens het tweede gehoor, waar u verklaarde dat de grond in beslag werd genomen in augustus 2015 (CGVS2, pg 8) terwijl u tijdens het eerste gehoor gesteld had dat de grond in beslag werd genomen enkele dagen voordat Y.(...) ontvoerd werd, wat volgens uw verklaringen gebeurde op 6 oktober 2015 (CGVS1, pg 14 en Vragenlijst DVZ, 3.5), zei uw echtgenote eerst dat het eind 2014 was en vervolgens dat dit gebeurde ongeveer drie maanden voor de ontvoering van Y.(...), maar ze kon zich de maand niet herinneren (CGVS gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 2 en 3). Indien u werkelijk vreest dat H.(...) A.(...) voor u een gevaar zou kunnen betekenen, mag toch verwacht worden dat u uw echtgenote beter zou inlichten over de situatie en de figuur van H.(...) A.(...). Dit zeker gelet op het feit dat het in die periode erg belangrijk was voor jullie om die terreinen te kunnen verkopen, omdat jullie het geld nodig hadden voor uw medische behandeling (CGVS1, pg 13) en uw echtgenote zeer bekommerd was om uw gezondheid en behandeling, wat duidelijk blijkt uit haar verklaringen (CGVS gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 3).

Naast de ontvoering van uw halfbroer en uw problemen met H.(...) A.(...), haalde u aan dat u in augustus 2014 een probleem kreeg met de terreurgroep IS. Ze namen onrechtmatig uw goederen in beslag en verkregen gedetailleerde informatie over uw huidige en vroegere activiteiten. Het feit dat uw goederen onrechtmatig in beslag genomen werden op de route door al-Anbar nabij al-Ruthba waar IS op dat ogenblik de controle had en u ondervraagd werd door leden van IS die uw achtergrond nagegaan waren, is onvoldoende om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het gaat hier namelijk om een eenmalige gebeurtenis in augustus 2014. Uit uw verklaringen bleek niet dat u nadien nog problemen kende met IS of dat zij u systematisch zouden viseren. Tevens blijkt uit uw verklaringen dat dit blijkbaar een gangbare praktijk was van IS en dat ze om de zoveel wagens er een uitkozen om in beslag te nemen omwille van geldgewin, als een soort aalmoes (CGVS1, 1 december 2016, pg 12), wat getuigt van een willekeurige aanpak van IS, die dus niet in het bijzonder tegen u persoonlijk gericht was. Uw echtgenote bevestigde dat jullie geen problemen meer hadden met IS na augustus 2014 (CGVS gehoorverslag X, 1 december 2016, pg 6). U bleef nog tot oktober 2015 in uw regio wonen, afgezien van een periode die u in Bagdad doorbracht in functie van uw medische situatie. De inbeslagname van uw goederen door IS vormde voor u dan ook geen aanleiding om Irak te verlaten. De terreurgroep IS heeft momenteel geen controle over uw regio, waardoor de kans dat u nog met hen in aanraking zou komen of nog iets zou te vrezen hebben van hen bijzonder klein is.

Ten slotte haalde u aan dat uw woning kort na uw vertrek uit al-Yusufiya, beschadigd werd door onbekenden. De omheining werd beschadigd door een brand en jullie inboedel werd vernield. Hierbij werd niets gestolen. U vermoedde dat de verschillende gebeurtenissen niet gelinkt zijn met elkaar

(CGVS2, pg 8) en u kon niet zeggen wie achter deze aanval op jullie woning zat (CGVS2, pg 13). U had enkel het vermoeden dat dit waarschijnlijk specifiek tegen jullie huis gericht was (CGVS2, pg 13). Verder vernam u niet dat er sindsdien nog iets gebeurd was in of rond uw woning. U contacteerde daartoe uw oom aan vaderskant en een bevriende buurman (CGVS2, pg 13). Deze personen bevestigden u dat er niets veranderd was. U ontving geen bedreigingen, noch kwam u te weten waarom deze onbekenden uw woning beschadigd hadden, noch vernam u van anderen dat u of uw familieleden nog problemen konden verwachten (CGVS2, pg 13). Naast de vaagheid van uw verklaringen en het gebrek aan concrete elementen aangaande de reden en de daders van deze gebeurtenis, rezen eveneens twijfels bij de geloofwaardigheid van deze aanval op uw woning, omdat uw verklaringen op enkele punten niet overeen stemden met deze van uw echtgenote. Uw echtgenote verklaarde dat zij de dag na jullie vertrek naar al-Dora vernam van een buurvrouw, O.(...) A.(...), wat er met jullie woning gebeurd was (CGVS gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5). Volgens uw verklaringen vertrokken jullie op 7 oktober 2015 naar al-Dora. Uw vrouw zou dit nieuws dan dus vernomen hebben op 8 oktober. U stelde echter dat uw vrouw het wist twee dagen voor jullie vertrek naar Turkije (CGVS2, pg 12). Gezien jullie Irak verlieten richting Turkije op 12 oktober, zou dit dan op 10 oktober geweest zijn. U stelde dat u er niets over wist tot uw aankomst in Turkije, maar dat uw vrouw en Y.(...) het wel wisten, maar u niets verteld hadden, omdat u moe was (CGVS2, pg 12). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat Y.(...) het pas wist toen zij het aan u vertelde en dat zij er daarvoor niet met Y.(...) over gesproken had, omdat hij ziek was door de foltering en de ontvoering (CGVS gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5 en 6).

Uw profiel van voormalig lid van de Sahwa en lid van de Iraakse politie is op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. U stopte begin 2010 met uw werk bij de Iraakse politie en kende zelf geen concrete problemen omwille van uw profiel. U stelde dat u in 2012 uit voorzorg van werk veranderde omdat u problemen vreesde met al Qaeda. In die periode werden leden van de Sahwa en politieagenten gevisieerd door al Qaeda en u voelde de dreiging komen (CGVS1, pg 10). Er werd in die periode volgens uw verklaringen ook een aanslag gepleegd tegen uw broer A.(...), die officier was en lid van de Sahwa. Zelf was u een gewone politieagent, u had geen officiersrang (zie stuk 6 groene map, rang 'shorta', politieagent). U verkocht de fabriek (van uw vader) en kon via de broer van uw echtgenote een nieuwe handel opstarten, voornamelijk vanuit Jordanië. U verklaarde hierbij dat de zaken goed liepen en dat u met niemand problemen had, noch soenniet, noch sjiiet, aangezien u de politie verlaten had (CGVS1, pg 10). U kon vlot op en af reizen naar Jordanië, u gebruikte hierbij uw eigen paspoort en verklaarde dat u gemakkelijk door de controleposten van al Qaeda geraakte, omdat ze aan uw identiteitskaart zagen dat u een soenniet was en dat u niet gevisieerd werd door een of andere partij (CGVS1, pg 10). Hieruit blijkt duidelijk dat u geen vrees (meer) koesterde voor al Qaeda, omwille van uw activiteiten bij de Sahwa en politie. Er zijn evenmin indicaties dat u op heden gevisieerd zou worden door eender welke groepering of persoon, omwille van uw vroegere activiteiten bij de Sahwa en de Iraakse politie.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen en de door u voorgelegde medische stukken geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen, komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico

persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad,

ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwed door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en

het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

bVerder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk

uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten - uw origineel paspoort nr. A5796461 afgeleverd te Bagdad op 3 april 2011, uw originele identiteitskaart afgeleverd te al-Mansour op 17 februari 2009, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad op 28 maart 2011, uw originele bewonerskaart afgeleverd te al-Rasheed op 7 maart 2011, uw originele huwelijksakte afgeleverd te al-Karkh op 6 oktober 2003 – staven uw identiteit, nationaliteit en herkomst, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. Uw originele badge van de Sahwa afgeleverd op 6 september 2007, uw originele politiebade afgeleverd op 26 april 2008, en de kopie van uw aanstellingsbevel bij de politie, staven uw verleden bij de Sahwa en de Iraakse politie, gegevens die eveneens op zich niet betwist worden door het CGVS. De foto van H.(...) A.(...) en gedeeltes van zijn facebookprofiel doen niets af aan de hierboven vermelde vaststellingen en zeggen niets over de problemen die u persoonlijk met deze man zou gekend hebben. De foto's van een brand en beschadigingen van uw woning, kunnen eender wanneer en van eender welke woning genomen zijn. De identiteitsdocumenten van uw ouders en andere familieleden - de originele identiteitskaart van uw moeder afgeleverd te al-Mansour op 16 april 2006, het origineel nationaliteitsbewijs van uw moeder afgeleverd te Bagdad op 27 juli 1986, de originele identiteitskaart van de tweede vrouw van uw vader afgeleverd te al-Mansour op 3 november 2011, het origineel nationaliteitsbewijs van de tweede vrouw van uw vader afgeleverd te Bagdad op 22 november 2011, de originele identiteitskaart van uw vader afgeleverd te al-Mansour op 15 december 1992, het origineel nationaliteitsbewijs van uw vader afgeleverd op 14 oktober 1985, een attest van de Irakese ambassade in Stockholm van 31 augustus 2015 over uw broer K.(...)de overlijdensakte van uw moeder van 17 maart 2010, een kopie van de overlijdensakte van uw vader (datum onleesbaar), een kopie van de overlijdensakte van de tweede vrouw van uw vader op datum van 29 februari 2012 –

staven uw familiebanden en de dood van bepaalde familieleden of hun verblijf buiten Irak, eveneens gegevens die op zich niet betwist worden, maar ook niets meer dan dat. Het juridisch document in verband met de verdeling van de erfenis van uw vader opgesteld op 12 augustus 2001, enkele aankoopaktes van gronden, drie kopieën van volmachten van uw broers, en een juridisch document in verband met de verdeling van de erfenis van uw moeder opgesteld te al-Karkh op 10 juli 2011, tonen aan dat u eigendommen had en dat er regelingen getroffen werden voor de erfenis van uw ouders, maar niets meer dan dat. Ze doen niets af aan de vaststellingen die gedaan werden in verband met de problemen die u zou gekend hebben omwille van de fabrieksterreinen die u wilde verkopen. De kopie van het politieel dossier in verband met een aanval op een fabriek van uw vader in 2007, staft dat uw vader problemen kende in 2007 en dat er aangifte gedaan werd bij de politie in verband met een diefstal in een fabriek. Deze documenten zeggen niets over de problemen die de huidige aanleiding vormden voor uw vertrek uit Irak. U uitte geen persoonlijke vrees naar aanleiding van wat er in 2007 gebeurde. Het certificaat van aansluiting bij de vereniging van Irakese industrie, toont enkel aan dat u lid was van deze vereniging en zegt niets over de problemen die u zou gekend hebben. De documenten die u ontving in Griekenland, Servië en Slovenië, staven uw reisweg, die ook niet betwist wordt door het CGVS. De bundel documenten ter staving van uw werk (bestelbonnen, facturen e.d.), tonen aan dat u handel voerde vanuit Jordanië, een gegeven waaraan evenmin niet getwijfeld wordt door het CGVS, maar niet meer dan dat. De bundel medische documenten vallen zoals reeds vermeld buiten het bestek van de asielpcedure. De beeldfragmenten op de CD-rom die u voorlegde betreffen de algemene situatie in Irak en zeggen niets over uw persoonlijke situatie en vrees voor vervolging. De politiedocumenten met betrekking tot de ontvoering van uw halfbroer opgesteld op 6 oktober 2015 te al-Mahmoudiya, werden besproken in de beslissing die ten aanzien van uw halfbroer werd genomen (zie supra).

Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat uw broer HAMAD, Jamal Hassan (CGVS ref. 07/13422, OV 6.116.330), die intussen de Belgische nationaliteit heeft verworven, door mij op 31 oktober 2007 als vluchteling werd erkend. Er moet echter worden benadrukt dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld. Bovendien verklaarde u zelf dat uw asielaanvraag volledig losstaat van de asielaanvraag die hij zo een tien jaar geleden in België indiende (CGVS 1, pg 4-5)."

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34;

UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vonden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwantitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten - origineel paspoort afgeleverd te Bagdad op 9 augustus 2015, uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad op 3 juli 2013 en uw originele bewonerskaart – staven uw identiteit, nationaliteit en herkomst, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. De documenten die u ontving in Griekenland en Servië, staven uw reisroute, waaraan evenmin getwijfeld wordt door het CGVS. De kopieën van badges van de Sahwa van uw broers A.(...) en S.(...), staven enkel dat familieleden lid waren van de Sahwa, maar zeggen niets over uw persoonlijke situatie of de problemen die u zou gekend hebben. Hierbij dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw moeder om het leven kwam omdat zij bij uw broer A.(...) in de wagen zat toen deze beschoten werd. Uw broer A.(...) werd destijds (2012) bedreigd door al Qaeda. Uw moeder werd niet persoonlijk gevisieerd, maar kwam om het leven doordat ze daarbij toevallig aanwezig was (CGVS1, pg 6). Zelf kende u nooit problemen met al Qaeda. De artikels van een nieuwswebsite betreffen enkel de algemene situatie in Irak en doen dan ook geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen over uw persoonlijk vluchtrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker gaat verder in zijn verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder

die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van desbetreffend artikel.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“(…) Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat u ontvoerd werd en terug vrijgelaten werd tegen losgeld. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw ontvoering wat volgens u de directe aanleiding vormde van uw vertrek uit Irak. Er werden meerdere discrepanties en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw halfbroer M.(...): Zo verklaarde u dat u op 7 oktober 2015 naar huis gebracht werd door Z.(...) a.(...)-A.(...). Er kwam geen dokter bij jullie langs om u te onderzoeken. Toen uw broer zag hoe u eraan toe was, ging hij zelf naar een apotheek, beschreef daar aan de dokter welke verwondingen u had en kwam terug met medicatie, pijnstillers en een zalf voor uw blauwe plekken. (CGVS gehoorverslag 10 januari 2017, hierna CGVS2, pg 6) Uw broer M.(...) verklaarde echter dat een neef aan vaderskant die dokter is, naar jullie thuis kwam die dag en u onderzocht heeft. Hij vertelde ook dat hij u meenam naar de apotheek, waar een verpleger genaamd Abu Hanin, uw wonden reinigde en u medicatie gaf, namelijk antibiotica en een zalf voor de blauwe plekken. (gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5 en 6) Deze verschillende versies vallen geenszins te rijmen met elkaar. Ook al zou u gewond geweest zijn en mentaal vermoeid door de ontvoering en de mishandeling, dan nog kan het u toch niet volledig ontgaan zijn of u al dan niet door een dokter werd onderzocht en of u al dan niet meeding naar de apotheek met uw halfbroer M.(...).

Uw verklaringen over de som losgeld kwamen evenmin overeen met deze van uw halfbroer M.(...). Toen u gevraagd werd waar het losgeld vandaan kwam, zei u dat uw broer de volledige som losgeld van 8000 dollar betaald heeft en dat hij dit geld thuis liggen had op het ogenblik van uw ontvoering. U zei dat hij een auto verkocht had, waarna u ontvoerd werd. (CGVS2, pg 5) M.(...) stelde daarentegen dat hij niet de volledige som onmiddellijk ter beschikking had thuis. Hij zou zo'n 6000 dollar gehad hebben en voor de rest van het geld kon hij terecht bij een oom aan vaderskant, die hij dan later terugbetaalde. Voor zijn vertrek uit Irak, verkocht hij een auto, waarna hij de mensen terugbetaalde. (gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5) Toen uw broer erop gewezen werd dat u iets anders gezegd had, zei hij dat u gewoon student was en niet betrokken was bij jullie financiële zaken (gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5). Dit vormt geen verklaring voor de uiteenlopende verklaringen. Indien u niet op de hoogte zou zijn geweest van de oorsprong van het losgeld en de financiële zaken van uw halfbroer, kon u dit aangegeven hebben toen u ernaar gevraagd werd, u gaf echter gewoon een andere versie dan deze van uw halfbroer.

Daarnaast bleken uw verklaringen over de afwikkeling van het dossier bij de politie af te wijken van deze van M.(...). U wist dat uw broer klacht had ingediend op de dag van de ontvoering en legde een kopie van deze klacht neer ter staving van uw asielaanvraag. U bleef eerst vaag over het eventuele daaropvolgende contact met de politie. U zei eerst dat er geen contact meer was met de politie na uw vrijlating. De politie zou wel geweten hebben dat u vrij was, dat er losgeld betaald werd en dat er geen probleem meer was. U wist niet hoe de politie dit wist en voegde dan toe dat uw halfbroer de politie contacteerde of inlichtte dat u vrij was. Vervolgens bevestigde u nogmaals dat uw broer de politie verwittigde nadat u vrijgelaten was. (CGVS2, pg 4) M.(...) stelde daarentegen dat hij de politie niet op de hoogte bracht van uw vrijlating. Hij dacht dat de politie niet wist dat u vrij was, omdat hij meteen vertrokken was. Vervolgens zei hij dat de politie het zeker al wist, in het kantoor via vrienden ofzo, maar dat hij geen officiële stap genomen had en hen niet ging verwittigen. (gehoorverslag 15/31986, 10 januari 2017, pg 4) Ook hier kon uw halfbroer geen enkele verklaring geven voor jullie tegenstrijdige verklaringen.

Ten slotte gaven u en uw halfbroer een andere versie van de feiten in verband met het optreden van de getuige bij de ontvoering, een buur genaamd F.(...). U verklaarde dat niemand tussenkwam toen u gecontroleerd werd door de militie bij het officieuze checkpoint. Niemand probeerde u te helpen en voor u op te komen. Volgens u durfde niemand zoiets te doen omdat ze anders zelf riskeerden ontvoerd te worden. Enkel een machtige persoon zou de ontvoerders durven aanspreken, maar F.(...) was een gewone burger. (CGVS2, pg 3) U kon de naam van de tweede getuige, een eigenaar van een geldwisselkantoor/electrozaak en kennis van uw familie, niet geven (CGVS2, pg 3). Uw verklaringen hieromtrent vallen niet te rijmen met de inhoud van het politiedossier (getuigenis van F.(...) bij al-Mustafa politiekantoor) en hetgeen uw halfbroer M.(...) erover vertelde. Uit de vertaling van de verklaring van deze F.(...) blijkt namelijk dat hij twee maal probeerde tussen te komen. Eerst alleen en vervolgens nogmaals samen met de eigenaar van het wisselkantoor. Uw halfbroer M.(...) kon wel de naam geven van de eigenaar van het wisselkantoor en verklaarde eerst dat niemand kon tussenkomen, waarna hij dan stelde dat F.(...) wel probeerde tussen te komen en dat de beiden getuigen vervolgens samen probeerden om u los te krijgen. (gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 3) Hieruit blijkt dat u de inhoud van de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielaanvraag niet goed kent, aangezien u kennelijk de getuigenis van F.(...) niet gelezen heeft. Toen u erop gewezen werd dat uw verklaringen over F.(...) niet overeen stemden met de inhoud van zijn getuigenverklaring zei u dat de documenten bij uw broer waren en dat u las dat F.(...) als getuige optrad. Nogmaals gevraagd of u dan niet wist dat hij iets

probeerde te doen voor u zei u dat u toen niet bewust was en dat u hem misschien niet gezien hebt (CGVS2, pg 9). Het lijkt goed mogelijk dat iemand die in de door u beschreven situatie verkeerde - bij een checkpoint bemand door zo'n vijftien militieleden, ondervraagd en geslagen – niet alles kan opgemerkt hebben wat rondom gebeurde en of anderen hierbij tussenkwamen. U kon dit echter op eenvoudige wijze vernomen hebben, via de getuigenverklaring van F.(...). U legde deze immers zelf voor ter staving van uw asielrelaas. Dat de documenten bij uw broer zaten, vormt geen verklaring. Jullie reisden samen en verblijven sinds jullie aankomst in België ook op hetzelfde adres, waardoor u ruimschoots de gelegenheid had om grondig de documenten door te nemen die u ter staving van de ontvoering wilde voorleggen op het CGVS. Het feit dat uw verklaringen en de inhoud van de documenten die u voorlegt niet overeen stemmen, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Er dient nog opgemerkt te worden dat u aanhaalde dat u mentaal vermoeid bent door wat er gebeurd is en dat u soms nare dromen hebt of snel boos wordt en niet meer met uw familie wil spreken (CGVS2, pg 6). U legde geen medisch attest voor waaruit blijkt dat uw mentale toestand een invloed zou hebben op uw verstandelijke vermogens en uw geheugen. U zei dat u niet behandeld wordt in België, u wenst geen medicatie te nemen en u probeert zich bezig te houden met school en integratie (CGVS2, pg 6). Noch bleek tijdens de gehoren dat u veel moeite had om over de ontvoering te spreken. U gaf vlot een gestructureerd en gedetailleerd overzicht van wat er allemaal gebeurd was met betrekking tot uw ontvoering (CGVS gehoorverslag 1 december 2016, pg 4 en 5). Vervolgens gaf u ook tijdens beide gehoren vlot antwoord op de verschillende vragen over uw asielrelaas. Uw loutere verklaring dat u mentaal vermoeid bent en soms nog psychische gevolgen zou ondervinden door de ontvoering, volstaat geenszins om de opvallende tegenstrijdigheden met uw halfbroer M.(...) op te heffen.

De door u voorgelegde documenten ter staving van de ontvoering, namelijk het politiedossier (aangifte ingediend door uw halfbroer en getuigenis van F.(...)), kunnen uw geloofwaardigheid niet herstellen. Zoals hierboven reeds werd aangegeven kende u ten eerste de inhoud van deze documenten niet goed. Ten tweede kan aan documenten slechts een bewijswaarde gehecht worden indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval was. Bovendien blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat er in Irak sprake is van een grootschalige documentenfraude en dat er tal van vervalsingen circuleren. Zowat elk document kan tegen betaling verkregen worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat in de weigeringsbeslissing die ik ten aanzien van uw halfbroer a.(...)-G.(...) M.(...) H.(...) H.(...) (CGVS ref. X, OV nr. X) nam verder nog het volgende werd gemotiveerd:

“Uit uw verklaringen blijkt dat de ontvoering van uw halfbroer Y.(...) u er toe noopte Irak te verlaten. Daarnaast vreest u verdere problemen met H.(...) A.(...), die uw fabrieksterreinen in beslag nam. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Er kan namelijk geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de ontvoering van Y.(...), wat volgens u de directe aanleiding vormde van uw vertrek uit Irak. Er werden meerdere discrepanties en tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw halfbroer Y.(...). Ook bleken de verklaringen van Y.(...) tegenstrijdig met de documenten die u voorlegde ter staving van deze ontvoering. Voor een uitgebreide weergave van deze vaststellingen, wordt verwezen naar de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die ten aanzien van uw halfbroer genomen werd door het CGVS (a.(...)-G.(...) Y.(...) H.(...)H.(...), CGVS ref. X):

(zie supra)

U verklaarde Irak eveneens verlaten te hebben omdat u H.(...) A.(...) vreest, die uw fabrieksterreinen onrechtmatig in beslag nam. U verklaarde dat H.(...) A.(...) deze terreinen in bezit wou

krijgen omdat ze goed gelegen zijn, namelijk vlak bij zijn woning en om controle te krijgen over de regio die als toegang tot Bagdad beschouwd wordt (CGVS gehoorverslag 10 januari 2017, hierna CGVS2, pg 10 en 11). H.(...) A.(...) was echter niet bereid de vraagprijs te betalen en deed een aanbod voor ongeveer een kwart van de werkelijke waarde, wat u uiteraard niet kon aanvaarden (CGVS2, pg 10), waarna hij er dan voor opteerde de terreinen gewoon in gebruik te nemen zonder uw toelating en zonder verkoopovereenkomst. U stelde expliciet dat het hierbij geen rol speelde dat u een soenniet bent en H.(...) A.(...) een sjiiet (CGVS2, pg 11). Het gaat hier dus om een gemeenrechtelijke aangelegenheid, namelijk een criminele figuur die onrechtmatig uw terreinen in beslag nam. Verder verklaarde u dat u geen juridische stappen kon ondernemen, omwille van de machtspositie van deze H.(...) A.(...) in de regio. Zijn vader was namelijk voorzitter van de gemeenteraad van al-Rasheed, de plaats waar de terreinen gelegen waren, waardoor u in een zwakke positie zat. Ook hier bleek niet uit uw verklaringen dat er redenen waren die verband houden met de vluchtelingenconventie, die invloed hadden bij de pogingen die u ondernam om de zaak op te lossen. U schakelde een neef van A.(...), een officier bij de politie, in om te bemiddelen, helaas zonder resultaat (CGVS2, pg 9 en 10) en u trachtte een klacht in te dienen, maar de lokale politie weigerde deze te registreren uit angst voor represailles van H.(...) A.(...) (CGVS2, pg 10), een reden die in feite niets met u persoonlijk te maken heeft. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat uw problemen met H.(...) A.(...) vreemd zijn aan de Vluchtelingenconventie. Uw verklaringen over de problemen met H.(...) A.(...) konden overigens niet overtuigen. U slaagde er niet in consistente verklaringen af te leggen over de figuur van H.(...) A.(...). Zo stelde u in het eerste gehoor dat hij tot de sjiiitische militie Jaysh al Mahdi behoorde (CGVS gehoorverslag 1 december 2016, hierna CGVS1, pg 14). Tijdens het tweede gehoor zei u dat hij onafhankelijk opereerde met een bende criminelen onder het mom van de PMU, maar dat hij niet tot een specifieke militie behoorde (CGVS2, pg 11). Toen u erop gewezen werd dat u bij het eerste gehoor gesteld had dat hij wel tot een specifieke militie behoorde, paste u uw verklaring aan en zei u dat hij tot Kata'ib Hezbollah behoorde, omdat die meest aanwezig was in uw regio en vermeldde u Jaysh al Mahdi niet (CGVS2, pg 13). Gevraagd waarom u dan eerder zei dat hij niet tot een specifieke militie behoorde, gaf u een algemene uitleg over de milities die bepaalde personen vogelvrij of paria verklaren om geen verantwoordelijkheid voor die persoon te moeten dragen (CGVS2, pg 14), wat geenszins verklaart waarom u dergelijke inconsistente antwoorden gegeven had. Indien het zo zou zijn dat H.(...) A.(...) lid is geweest van verschillende milities, kon u dit immers aangegeven hebben op het moment dat u expliciet gevraagd werd of hij tot een militie behoorde. Daarnaast verklaarde u dat H.(...) A.(...) een officierspositie verkregen had en dat hij een uniform droeg met een insigne dat volgens u geen betekenis had, maar u kon niet zeggen of hij werkte voor het ministerie van binnenlandse zaken of dat van defensie (CGVS2, pg 11). Indien u werkelijk ernstige problemen had met deze man, zou toch verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van zijn functie en positie. Er rezen eveneens twijfels bij uw verklaringen over de fabrieksterreinen, doordat u stelde dat de vader van H.(...) A.(...), die voorzitter was van de gemeenteraad, inmiddels overleden is, maar dat u niet wist wie zijn plaats had ingenomen, wat nochtans van groot belang zou zijn voor u. Indien H.(...) A.(...) geen bescherming meer zou genieten via zijn vader, zou u mogelijk via de nieuwe voorzitter van de gemeenteraad iets kunnen ondernemen om uw grond terug te krijgen. Dat u in uw situatie niet naging wie de plaats in nam van de vader van H.(...) A.(...), roept dan ook vragen op. U kon deze informatie hoogstwaarschijnlijk via eenvoudige navraag bij uw contacten in de regio, of via uw advocaat in Irak, verkregen hebben, maar u ondernam kennelijk zelfs geen poging. Voorts dient opgemerkt te worden dat uw vrouw amper iets kon vertellen over de figuur van H.(...) A.(...) en het probleem met de fabrieksterreinen. Zo wist ze niet hoeveel de gronden waard zouden zijn, hoe groot de terreinen zijn, of u een advocaat inschakelde of niet voor de verkoop, of u het probleem via politie en/of connecties probeerde op te lossen of niet, welke job H.(...) A.(...) had en of H.(...) A.(...) tot een bepaalde groepering behoorde of niet (CGVS gehoorverslag 15/31986B, 10 januari 2017, pg 3 en 4). Uw echtgenote slaagde er ook niet in eenduidige verklaringen af te leggen over de situering in de tijd van de inbeslagname van de terreinen. Tijdens het eerste gehoor bleef zij uitermate vaag hieromtrent en stelde zij dat de grond in beslag werd genomen nadat jullie vertrokken waren en 'ongeveer' nadat jullie naar België vertrokken waren (CGVS gehoorverslag 15/31986B, 1 december 2016, pg 6). Tijdens het tweede gehoor, waar u verklaarde dat de grond in beslag werd genomen in augustus 2015 (CGVS2, pg 8) terwijl u tijdens het eerste gehoor gesteld had dat de grond in beslag werd genomen enkele dagen voordat Y.(...) ontvoerd werd, wat volgens uw verklaringen gebeurde op 6 oktober 2015 (CGVS1, pg 14 en Vragenlijst DVZ, 3.5), zei uw echtgenote eerst dat het eind 2014 was en vervolgens dat dit gebeurde ongeveer drie maanden voor de ontvoering van Y.(...), maar ze kon zich de maand niet herinneren (CGVS gehoorverslag 15/31986B, 10 januari 2017, pg 2 en 3). Indien u werkelijk vreest dat H.(...) A.(...) voor u een gevaar zou kunnen betekenen, mag toch verwacht worden dat u uw echtgenote beter zou inlichten over de situatie en de figuur van H.(...) A.(...). Dit zeker gelet op het feit dat het in die periode erg belangrijk was voor jullie om die terreinen te kunnen verkopen, omdat jullie het geld nodig hadden voor uw medische

behandeling (CGVS1, pg 13) en uw echtgenote zeer bekommerd was om uw gezondheid en behandeling, wat duidelijk blijkt uit haar verklaringen (CGVS gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 3).

Naast de ontvoering van uw halfbroer en uw problemen met H.(...) A.(...), haalde u aan dat u in augustus 2014 een probleem kreeg met de terreurgroep IS. Ze namen onrechtmatig uw goederen in beslag en verkregen gedetailleerde informatie over uw huidige en vroegere activiteiten. Het feit dat uw goederen onrechtmatig in beslag genomen werden op de route door al-Anbar nabij al-Ruthba waar IS op dat ogenblik de controle had en u ondervraagd werd door leden van IS die uw achtergrond nagegaan waren, is onvoldoende om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Het gaat hier namelijk om een eenmalige gebeurtenis in augustus 2014. Uit uw verklaringen bleek niet dat u nadien nog problemen kende met IS of dat zij u systematisch zouden viseren. Tevens blijkt uit uw verklaringen dat dit blijkbaar een gangbare praktijk was van IS en dat ze om de zoveel wagens er een uitkozen om in beslag te nemen omwille van geldgewin, als een soort aalmoes (CGVS1, 1 december 2016, pg 12), wat getuigt van een willekeurige aanpak van IS, die dus niet in het bijzonder tegen u persoonlijk gericht was. Uw echtgenote bevestigde dat jullie geen problemen meer hadden met IS na augustus 2014 (CGVS gehoorverslag X, 1 december 2016, pg 6). U bleef nog tot oktober 2015 in uw regio wonen, afgezien van een periode die u in Bagdad doorbracht in functie van uw medische situatie. De inbeslagname van uw goederen door IS vormde voor u dan ook geen aanleiding om Irak te verlaten. De terreurgroep IS heeft momenteel geen controle over uw regio, waardoor de kans dat u nog met hen in aanraking zou komen of nog iets zou te vrezen hebben van hen bijzonder klein is.

Ten slotte haalde u aan dat uw woning kort na uw vertrek uit al-Yusufiya, beschadigd werd door onbekenden. De omheining werd beschadigd door een brand en jullie inboedel werd vernield. Hierbij werd niets gestolen. U vermoedde dat de verschillende gebeurtenissen niet gelinkt zijn met elkaar (CGVS2, pg 8) en u kon niet zeggen wie achter deze aanval op jullie woning zat (CGVS2, pg 13). U had enkel het vermoeden dat dit waarschijnlijk specifiek tegen jullie huis gericht was (CGVS2, pg 13). Verder vernam u niet dat er sindsdien nog iets gebeurd was in of rond uw woning. U contacteerde daartoe uw oom aan vaderskant en een bevriende buurman (CGVS2, pg 13). Deze personen bevestigden u dat er niets veranderd was. U ontving geen bedreigingen, noch kwam u te weten waarom deze onbekenden uw woning beschadigd hadden, noch vernam u van anderen dat u of uw familieleden nog problemen konden verwachten (CGVS2, pg 13). Naast de vaagheid van uw verklaringen en het gebrek aan concrete elementen aangaande de reden en de daders van deze gebeurtenis, rezen eveneens twijfels bij de geloofwaardigheid van deze aanval op uw woning, omdat uw verklaringen op enkele punten niet overeen stemden met deze van uw echtgenote. Uw echtgenote verklaarde dat zij de dag na jullie vertrek naar al-Dora vernam van een buurvrouw, O.(...) A.(...), wat er met jullie woning gebeurd was (CGVS gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5). Volgens uw verklaringen vertrokken jullie op 7 oktober 2015 naar al-Dora. Uw vrouw zou dit nieuws dan dus vernomen hebben op 8 oktober. U stelde echter dat uw vrouw het wist twee dagen voor jullie vertrek naar Turkije (CGVS2, pg 12). Gezien jullie Irak verlieten richting Turkije op 12 oktober, zou dit dan op 10 oktober geweest zijn. U stelde dat u er niets over wist tot uw aankomst in Turkije, maar dat uw vrouw en Y.(...) het wel wisten, maar u niets verteld hadden, omdat u moe was (CGVS2, pg 12). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat Y.(...) het pas wist toen zij het aan u vertelde en dat zij er daarvoor niet met Y.(...) over gesproken had, omdat hij ziek was door de foltering en de ontvoering (CGVS gehoorverslag X, 10 januari 2017, pg 5 en 6).

Uw profiel van voormalig lid van de Sahwa en lid van de Iraakse politie is op zich onvoldoende om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. U stopte begin 2010 met uw werk bij de Iraakse politie en kende zelf geen concrete problemen omwille van uw profiel. U stelde dat u in 2012 uit voorzorg van werk veranderde omdat u problemen vreesde met al Qaeda. In die periode werden leden van de Sahwa en politieagenten gevisieerd door al Qaeda en u voelde de dreiging komen (CGVS1, pg 10). Er werd in die periode volgens uw verklaringen ook een aanslag gepleegd tegen uw broer A.(...), die officier was en lid van de Sahwa. Zelf was u een gewone politieagent, u had geen officiersrang (zie stuk 6 groene map, rang 'shorta', politieagent). U verkocht de fabriek (van uw vader) en kon via de broer van uw echtgenote een nieuwe handel opstarten, voornamelijk vanuit Jordanië. U verklaarde hierbij dat de zaken goed liepen en dat u met niemand problemen had, noch soenniet, noch sjiiet, aangezien u de politie verlaten had (CGVS1, pg 10). U kon vlot op en af reizen naar Jordanië, u gebruikte hierbij uw eigen paspoort en verklaarde dat u gemakkelijk door de controleposten van al Qaeda geraakte, omdat ze aan uw identiteitskaart zagen dat u een soenniet was en dat u niet gevisieerd werd door een of andere partij (CGVS1, pg 10). Hieruit blijkt duidelijk dat u geen vrees (meer) koesterde voor al Qaeda, omwille van uw activiteiten bij de Sahwa en politie. Er zijn evenmin indicaties dat u op heden gevisieerd zou worden door eender welke groepering of persoon, omwille van uw vroegere activiteiten bij de Sahwa en de Iraakse politie.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen en de door u voorgelegde medische stukken geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op alle bovenstaande vaststellingen, komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

(...)

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten - origineel paspoort afgeleverd te Bagdad op 9 augustus 2015, uw originele identiteitskaart, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd te Bagdad op 3 juli 2013 en uw originele bewonerskaart – staven uw identiteit, nationaliteit en herkomst, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS. De documenten die u ontving in Griekenland en Servië, staven uw reisroute, waaraan evenmin getwijfeld wordt door het CGVS. De kopieën van badges van de Sahwa van uw broers A.(...)en S.(...), staven enkel dat familieleden lid waren van de Sahwa, maar zeggen niets over uw persoonlijke situatie of de problemen die u zou gekend hebben. Hierbij dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw moeder om het leven kwam omdat zij bij uw broer A.(...) in de wagen zat toen deze beschoten werd. Uw broer A.(...)werd destijds (2012) bedreigd door al Qaeda. Uw moeder werd niet persoonlijk gevisieerd, maar kwam om het leven doordat ze daarbij toevallig aanwezig was (CGVS1, pg 6). Zelf kende u nooit problemen met al Qaeda. De artikels van een nieuwswebsite betreffen enkel de algemene situatie in Irak en doen dan ook geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen over uw persoonlijk vluchtrelaas. (...)

Met de algemene stelling dat verzoeker, verzoekers broer en diens echtgenote apart werden ondervraagd en zij allemaal dezelfde verklaringen aflegden “*onder andere omtrent wat betreft de reden van vertrek, vluchtverhaal e.d.*” weerlegt noch verschoont verzoeker de talrijke vastgestelde tegenstrijdige verklaringen.

Waar verzoeker aangeeft dat het feit dat hij verklaarde niet te zijn onderzocht door een dokter te maken kan hebben met het feit dat Z. zich niet profileerde als dokter, maar eerder als een vriend van zijn broer, overtuigt hij niet. Zo verklaarde verzoekers broer dat Z. een neef langs vaderskant betreft, waardoor van verzoeker kan worden verwacht dat hij weet dat zijn neef een dokter is, ongeacht op welke manier hij zich profileerde. Bovendien verklaarde verzoekers broer dat deze persoon in dezelfde wijk dichtbij hen woont (stuk 16, gehoorverslag van 10 januari 2017, p. 5). De Raad acht het dan ook niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds verklaarde dat er geen dokter langskwam om hem te onderzoeken en zijn broer naar de apotheek ging om daar de verwondingen te gaan beschrijven om adequate medicatie te bekomen, en verzoekers broer anderzijds verklaarde dat hun neef verzoeker onderzocht, verzoeker samen met zijn broer naar de apotheek is gegaan en aldaar een behandeling van zijn wonden verkreeg door een aanwezige verpleger. Deze verschillende versies vallen geenszins te rijmen met elkaar.

Het argument dat het niet abnormaal is dat hij niet op de hoogte was van de manier waarop zijn broer aan het losgeld is gekomen, omdat hij op dat ogenblik niet aanwezig was, kan geen verklaring vormen voor de vastgestelde uiteenlopende verklaringen. Indien verzoeker niet op de hoogte was geweest van de oorsprong van het losgeld kon hij dit tijdens het gehoor hebben aangegeven op het ogenblik dat hem desbetreffend vragen werden gesteld. Dat de echtgenote van zijn broer hiervan wel op de hoogte was en zij allen hebben verklaard dat het in totaal om 8000 dollar ging doet geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker met die van zijn broer.

Met de bewering dat verzoeker geblinddoekt was op het ogenblik van de ontvoering en aldus niet kon zien of F. al dan niet is tussengekomen kan niet verschonen dat zijn verklaringen hieromtrent niet rijmen met de inhoud van het politiedossier (getuigenis van F. bij al-Mustafa politiekantoor) en hetgeen zijn halfbroer M. erover vertelde. Het lijkt goed mogelijk dat iemand die in de door verzoeker beschreven situatie verkeerde - bij een checkpoint bemand door zo'n vijftien militieleden, ondervraagd en geslagen – niet alles kan opgemerkt hebben wat rondom gebeurde en of anderen hierbij tussenkwamen. Verzoeker

kon dit evenwel op eenvoudige wijze vernomen hebben, zowel via de getuigenverklaring van F. als via zijn broer.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat *in casu* voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden opgemerkt dat het niet ter betwisting staat dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota van 15 september 2017 en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

UNHCR verzet zich in dit standpunt tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS (cf. punt 47).

UNHCR vermeldt daarbij nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier (m.i.v. COI Focus Irak - *De veiligheidssituatie in Bagdad* van 5 juli 2017 en COI Focus Irak - *De veiligheidssituatie in Bagdad* van 6 februari 2017 bijgebracht door verweerder middels de aanvullende nota's van respectievelijk 11 augustus 2017 en 13 juli 2017) kan evenmin worden afgeleid dat Bagdad onder één van de door UNHCR bedoelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van IS meer dan 200 km van Bagdad verwijderd. De herovering van gebieden bezet door IS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken.

Het offensief dat IS sedert 2014 voerde in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen,

ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geïsoleerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het geweldspatroon in Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad sedert november 2016 gevoelig begon te dalen en in 2017 verder is gedaald. Het aantal door IS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is sterk teruggelopen. De algemene trend is duidelijk: er is een significante en bijna constante afname van het geweld vast te stellen. Om de beveiliging van Bagdad te verbeteren namen de Iraakse autoriteiten, na de golf van zware aanslagen in de lente en zomer van 2016, verschillende maatregelen, zoals het verbod op het gebruik van nutteloze bomdetectoren, een herstructurering van het veiligheidsapparaat en het vernieuwde concept met een muur rond de hoofdstad.. Vanaf eind november 2016 begon het leger, na een periode van minder aanslagen door IS, met de verplaatsing van twee legerbrigades van Bagdad naar Shirqat en Mosul, om daar het front tegen IS te versterken. Daar het aantal aanslagen in de hoofdstad verder afnam, werden de controleposten in 2017 verder afgebouwd.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door controles (die nu zoals reeds hoger werd aangegeven wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad. Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016, nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het in het verzoekschrift geciteerde reisadvies – dat overigens slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Irak te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Iraakse nationaliteit bezitten – kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Irak er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Voor zover verzoeker dit reisadvies aanwendt teneinde het risico op ontvoering in zijn hoofde aan te tonen dient er op te worden gewezen dat verzoeker de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen en verzoeker gelet op wat voorafgaat hierover in gebreke blijft.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF